

SIMAI MIHÁLY

Szegénység szürke angyala

*Jön a szegénység szürke angyala.
Zálogba adta szárnyait.
Biceg...*

*A kukák szája ím, megnyitattik.
De bennük: csak a beszédeitek...*

*Csak az egymást gyalázó tramm-tra-ramm.
Csak a holdsarlót kormozó konok
füstölgs.*

*Csak az őrjöngő bazár,
hol istenül sok régi nagyvezír...*

*– És a krisztusi ostor nem suhog,
de ripacshangon harsog a parancs:
„el innét, koldusok!”*

*Ahány kapu van, mind bezáratik...
zuhognak a Mindenségmostoha
vad árnyai*

*– s te szárnyatlan vacogsz
kirekesztettek árva angyala.*

*Jöjj hát be hozzám,
hívesítsd szívem,
szegény szegénység, hívséges hívem;
kölyökkorom bús, éhes angyala...*

*Megtört vagy, mint anyám,
s megannyi más anya.*

*Fonnyadt fejed fölött
kísértet-glória
a régi otthonok
szegényszaga.*

*Kísértet-glória...?
– vagy robbanó elegy?!
HOGY ÚGY VAN! – az igazság
vakká szegényedett...
HOGY ÚGY VAN!! – a szabadság*

* A Tiszatájban korábban megjelent vers végleges változata.

bénult-karú szegény-
legény – – ki hozza hát föl
az ezredvégi fényt...?!

... Ha lesz olyan...

Hol pirkad bármi fényjel...?!?

Haza-e még ez az éjjeli menedékhely,
– ahol karöltve grasszál a bűn, a pénz, a mételey,
s ahol a fojtó füstben, egytálnyi ingyenétel
fölött ki-ki koccinthat a maga ördögével...

MERT A LELKEDET ADNI MA EL KELL!
S MERT NEM VESZI MÁS, CSAK A SÁTÁN!
ÜLSZ MAJD AMA FÜSTBE' HA ELKELT,
ÉS NÉZEL A SEMMIBE ÁRVÁN...

Menj hát, szegénység szürke angyala!
A fosztó képzőt ismerik csak itt.
Valaha még Te kiválthatod a
zálogházban vergődő szárnyaid...

... de minket úgy eladtak
– már soha...!

... minket úgy megraboltak
– már soha...!!

Minket kihasználts új barakba zárt,
mi rongyainkra már hitelt sem ad
Európa, a pénzes mostoha...

Remények füstje száll, kering,
elszenesednek szemünk,
hiába minden áldozat,
– amink van, mind, mind csak ÁTHOZAT,
a múltból, az átkozott múltból
ömlik a jövőkárhozat.

ITT A LELKEDET ADNI MA EL KELL!
S MEG NEM VESZI MÁS, CSAK A SÁTÁN!
ÜLSZ MAJD AMA FÜSTBE' HA ELKELT,
ÉS NÉZEL A SEMMIBE ÁRVÁN...